

„Învătat e omul care nu termină niciodată de învățat.”

- Lucian Blaga

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul XIII

Numărul 708
15 - 21 ianuarie 2025

Surghiunul celor ce vor mai fi rămas prin însăși moartea noastră; și nu doar cea de țară ori ca națiune, de cândva...

Cezar Adonis
Mihalache

În loc să-i acorde un ajutor de stat și să o revigoreze, guvernării au „relocat” CFR Marfă într-un soi de supapă... Tot cu scop de sinecură, pentru băieții deștepți ce o vor „manageria”, tot ca un sac fără fund pentru alți „băieți”, poate și mai isteți decât cei ce vor conduce pe lefurile de bugetari (de fapt, cert mai descurcări), pentru a fura și devaliza până la ultimul șurub, până la ultimul petic de teren. Și, evident, până la ultimul dat în petic al monstruoasei coaliții de guvernări (puteri guvernamentale, corporatiste, multinaționale și selectiv transnaționale, germanice, olandeze, austro-ungurești) având ca scop, nu binele țării, ci sfârtecarea noastră până la punctul în care doar supunerea sau plecarea definitivă să rămână ultimele soluții de ieșire din megapandemia colonizatoare ce ne-a fost pusă jug postdecembrist. În loc să-i aloce dară banii necesari, așa cum fac toate statele cu societățile lor feroviare, guvernării noștri au mătrășit o altă hoție de predare, șurub cu șurub, clădire cu clădire, spre o nou înființată companie feroviară. Menită nu doar a prelua rostul ca transport de marfă, ci de a-l extinde, sub pretextul nevoii de înnoire, prin relocarea logistică în alte haine pentru a asigura și transporturile feroviare „speciale”. Militare, umanitare, de deservire a axelor de transport logistic în conflictele viitorului imediat de lângă granițele noastre, puncte declanșatoare ale unor războaie cerute, impuse, dirijate de Uniunea Europeană, nu doar pe spuza sărăcirii noastre imediate, ci și prin riscul vărsării de sânge și furnizării de „carne de tun” pentru a justifica grotescul joc, nu cu moartea, căci măcar am scăpa mai ușor, ci a priori cu viața. Într-un schimb „comercial”, căci asta am ajuns noi pentru cei ce ne conduc, și pentru cei ce îi dirijează pe cei ce ne conduc, talere „echilibrate” (ca beneficii pentru ei) ale vieții și ale morții noastre. Ale feluritelor amprente „de carbon”, ca taxe și impozite pentru dreptul de a mai viețui, dar și ale altor „amprente”,

ale trecerii dincolo... Care nu va mai fi nici măcar o eliberare... Ci un surghiun al celor rămași prin însăși moartea noastră...

Pentru o altă companie a țării, a trecutului, a istoriei noastre, a devenirii industriale, nu s-au găsit așadar banii... Chipurile pentru că Europa nu ne mai dădea dezlegare pentru acordarea către companii de ajutoare de stat... Nu pentru cele de stat, căci, pentru sprijinirea unor fabrici ale unor companii străine, s-au găsit fonduri, guvernării dislocând chiar bani grei din bugetele noastre. Și nici justificarea că nu mai puteam trăi în Europa de azi, cu vechile fabrici și companii naționale, cu ajutoare de la stat, nu ține! Pentru că asta au făcut toate statele în Europa. Bașca faptul că nu aveam de ce să cerem voie cuiva! Nu când era vorba despre companiile noastre strategice. Și totuși, în pofida propriilor reglementări de securitate națională, România și-a distrus tocmai o companie din zona securității de transport. O societate de care nu trebuia să se atingă nici un guvernament! Pentru că nu ei au făcut colozii în România. Ei doar au venit, s-au urcat cu picioarele pe jertfele lui Decembrie '89 și au început a fura... A fura iar mai apoi a înstrăina...

Pentru CFR Marfă nu au mai fost găsiți banii de salvare... În schimb, a fost patrimonial-hoțește inventată „metoda” transferului de active către o nou înființată companie feroviară: „Carpatica”. Aparent, un macaz spre un nou drum. În realitate o linie înfundată. Pentru că nici nu s-a zvântat cerneala trădării de pe alte și alte hârtii semnate de acești miniștri penali, dimpreună cu prim tartorele hoției, devalizării și înstrăinării, că tocmai activele, destinate chipurile a fi salvate prin inserția în noua societate, au început a fi vândute. Or, cum de s-au putut scoate la mezat activele unei companii practic desființată, și de ce nu au fost ele licitate când aceasta era activă, și putea să-ți patrimonializeze veniturile obținute prin vânzarea de către ea a activelor sale (precum cele vândute acum prin Bursa Română de Mărfuri: Terminalul de trafic combinat de la Suceava, Terminalul de containere de la

Buzău, Remiza de locomotive de la Turnu Roșu – Sibiu, spațiul fostei secții regionale a Poliției Transporturi Constanța) nici măcar nu mai ridică semne de întrebare. Ci direct de revoltă. Una ce se așază, acolo, pe șiragul așteptării, împânzind cu deja mult prea multe cruci mămăliga neexplodată de Majoritatea are nu doar un vot cabular limitat, ci este incapabilă de a distinge sensul propriu de cel figurat al cuvintelor. Metaforele sunt disprețuitoare acțiune a adevărate enigme. Paralelele guvernărilor deja aproape făcute între două idei, mutați în birourile de la Budapesta... Și atât de aproape să ne „relocheze” și pe noi, noi, comunicarea completă printr-o altă oricând posibilă absolut imposibilă. Mai mult, nemernică trădare a uneia dintre instituțiile ale căror acte „nu pot fi contestate și anulate” (nici măcar de ele însăși, în cazul erorilor capitale, precum CCR -ul în privința alegerilor; și poate nu numai!), atât de aproape să ne transfere sub un „protektorat” al Budapestei prin miniștrii maghiari care au fost puși în fruntea ministerelor de bază ale țării, prin infestarea osaturilor ministeriale cu personaje, nu doar având cetățenie maghiară, dar urând fățiș tot ceea ce este românesc și lăudându-se, deja, „cu bugetul de stat al țării făcut de UDMR”, ba, redactând comunicate despre problemele financiar-fiscale ale României în numele unor purtători de cuvânt și a birourilor de presă ale UDMR-ului... De ce?!... Pentru că... „Atâta s-a putut!”... Așa ni se va spune!... La noi nu s-a putut salva CFR Marfă ca CFR Marfă... La noi nu s-au putut proteja zăcămintele de gaz din Marea Neagră impunând dreptul exclusiv al Statului Român de a decide, ajungând în situația criminală în care acestea vor fi vândute prin austrieci (și a altor resurse, prin toate celelalte neamuri de venetici europeni anti-români) către o companie DE STAT a Germaniei, unde muribunda societate privată de gaz a fost salvată și naționalizată în urmă cu trei ani tocmai printr-un ajutor de stat dat de guvernul de la Berlin, fără a se fi pus problema, la nivelul Uniunii Europene, a ilegalității acelu (și, din nou, nu numai!) ajutor de stat...

Bolnavi de auto-suficiență, ușor histrionici, smiorcăiți, sforăitori...

Diana Maria
Brăgaru

Am făcut eu bășcălie de jurnaliștii de școală nouă, însă situația în care suntem este extrem de gravă. Stăm, ca neam, extrem de prost la cunoașterea limbii materne. Majoritatea are nu doar un vot cabular limitat, ci este incapabilă de a distinge sensul propriu de cel figurat al cuvintelor. Metaforele sunt adevărate enigme. Paralelele comparațiilor, deducțiile logice făcute între două idei, de multe ori, comunicarea completă absolut imposibilă. Mai mult, am devenit extrem de superficiali, nu suntem deloc atenți nici la exprimarea noastră, nici la altora. De aceea picăm precum muștele în tot felul de constante ale dezinformării. Nu ajunge cât ne mint ei, handicapul pe care îl avem prin insuficienta stăpânire a limbii române ne face să ne mințim și singuri, chiar și mai mult decât o face „mainstreamul”. De aceea nu știm și nu am înțeles atâtea ani ce ni se întâmplă. Am citit, am auzit, dar nu am conștientizat repercusiunile tuturor lucrurilor care s-au întâmplat. Am stat, ca aborigenii, pe șinele de tren ignorând locomotiva care se apropia și acur ne mirăm că am fost loviți, călcați, făcuți una cu pământul.

Lipsa lecturii, eliminarea ei și înlocuirea cu pseudoeducația și pseudocultura bazată strict pe elemente vizuale și auditive de dimensiuni reduse își arată roadele otrăvite în fiecare moment al vieților noastre și ale copiilor noștri. Ochii văd doar ce mintea este pregătită să înțeleagă. Iar mintea noastră, neantrenată, nu este deloc pregătită să absoarbă complet și să proceseze corect o cantitate atât de mare de informații, uriașă chiar, care ne parvine zilnic. Citim, dar nu înțelegem ceea ce citim decât la un nivel extrem de simplist. E ca și cum lingem geamul vitrinei cofetăriei și suntem convinși că am mâncat torturile care se văd prin el.

În ceea ce numim comunicare zilnică nu mai suntem capabili să sesizăm nuanțele. Spălarea pe creier funcționează cel mai bine pe creiere nemuncite, odihnite bine, și le face și mai inerte, și mai netede. De aceea suntem

atât de ușor de speriat, atât de ușor de condus. Iar rezultatele se văd nu doar în modul în care ne exprimăm, ci și în nivelul nostru de trai. Nu am înțeles nici atunci ce ni s-a spus, nici acum nu înțelegem ce ni se spune.

Bine-nțeles că niciun politician sau mahăr din învățământ nu va recunoaște în veci că acesta este rezultatul a 35 de ani de nepăsare. Pentru că situația le convine de minune! Nimic din ceea ce ni se întâmplă nouă astăzi nu s-a mai întâmplat înainte în istorie vreunui neam. Nimic nu e nou. Nici corupția clasei politice, nici corupția din justiție, nici urzelile politice și sociale, nici apariția mișcărilor naționaliste, nici apariția mișcărilor fasciste, nici șovinismul, nici manipulările grosolane, nici minciunile prezentate cu titlu de adevăr absolut, nici criza economică, nici degradarea morală a indivizilor.

Absolut nimic nu este nou! Însă pentru că nu s-a ostenit nimeni să crească generații cultivate, nici noi nu ne-am oboșit să lăsăm deoparte distracțiile facile și sterpe pentru a pune mâna pe carte deopotrivă cu urmașii noștri, am ajuns unde am ajuns. Atât timp cât vom fi mângâiați pe cap de toți aceia care vor să ne câștige simpatia și voturile și ni se va spune că suntem un popor extrem de inteligent, deștept, care nu poate fi dus de nas, ne vom gudura fericiți. Și ne vom complăce în continuare. Și vom fi duși de nas și de zgardă, cu lesa, exact unde se vrea să ajungem. Suntem un popor bolnav de auto-suficiență, ușor histrionic, când smiorcăit, când sforăitor, care nu va putea ieși din starea în care se află până în momentul în care vom conștientiza (atât la nivel individual cât și colectiv) că avem o mare, o uriașă problemă. Întotdeauna, pentru a exista vindecare, este obligatorie recunoașterea existenței bolii și a curajului de a înghiți medicamentul amar și accepta bisturiul care elimină tumorile.

Și, din păcate, noi suntem foarte, foarte bolnavi.

Se trezesc lupii bătrâni?! Este vremea! A și venit!

Zoe
Dantes

Într-un Neam de lupi, ce dăinuie pe aceste meleaguri de la începutul lumii, au crescut mulți. Generații după generații, ce au fost nevoite să afle și să învețe supraviețuirea. Au știut vorba apelor, cuvintele pădurii și calea stelelor. Suntem un Neam bătrân, precum Cerurile Sunt. Toți înaintașii noștri, au știut că un neam mai mic, ca să supraviețuiască, are nevoie de minte multă. De inteligență nativă ce te face să pui la îndoială tot ce se întâmplă în jurul tău. Să te

tineri ai haitei au dus greul. Dar nu s-au lăsat nicicum. Au fost viteji când totul părea pierdut, s-au aruncat în lupte doar când au știut că Cerul a fost de partea lor. A fost suficient. Au învățat de la Cer că ei nu mor, ci „doar se îngroapă-n stele”! Nu orice neam poate asta! Au învățat de la pământ să fie pecetluit ca Neam, cu iubire. Au știut că pot face orice ca să trăiască veșnic. Au înțeles viclenia, șiretenia, perfidia de la mulți din jurul neamului. Unii dintre lupii tineri, și-au însușit toate acestea din urmă și s-au transformat în hiene. Intrând în haită cu blană de

amuzându-se uneori de tinerețea lor, de greșelile lor. Știau că mai devreme sau mai târziu, iarna va veni. Și în pragul ei, al iernii, știau că ei, lupii bătrâni, vor trebui să se ridice și să le arate lupilor tineri cum se trece o astfel de iarnă, în care va trebui să învețe să moară, pentru ca primăvara ce vine să găsească haita întregă, dar cu mult mai înțeleaptă. Biruitoare! Știau că ei, lupii bătrâni, vor trebui să le arate celor tineri cum te faci iarnă, ca să treci prin ea. Cum să te faci foc, să arzi, să te faci cenușă... cum focul va mistui totul în jur, pentru ca lupii tineri să fie ei

ori. Astfel vine întunericul peste viața unora dintre noi, deși afară este lumină. Peste sau pentru alții. Pentru cei care sunt în larmă, în zgomot sau între drumuri. Fericiți pentru că sunt în lumină! Fericiți, nu bucuroși! Diferența este enormă, mai ales că fericirea este de multe ori mimată în vârful buzelor. Ca să vadă lumea!

Să nu fim ipocriți, noi cu noi, măcar acum, la început de an! Depinde de fiecare ce vrea să vadă! El sau ea, nu lumea. Nu contează unde ai stat: în întuneric sau lumină! Dacă ești Viu, nu importă unde ai fost silit sau nu, să stai. Nu

cum bate în ritmul apei ce fierbe. Ești Viu! Vine lumina! Acea Lumină! Nu oricare! Lumină ce umple întunericul într-o splendoare a culorilor ei. Știi că ești Viu! Indiferent că ai stat în întuneric. Lumina și larma te amețesc. Întunericul îți ascute toate simțurile. Nu numai pentru că ajungi să-l cunoști atât de bine, ci și pentru că în fiecare cotlon al lui, ai presărat un strop de lumină din tine. Anul ce a trecut v-a făcut Vii, tocmai pentru că a fost întunecat pentru noi toți. Parcă un an cât patru! De când s-a lăsat întunericul peste noi toți. Dar el, întunericul, ne-a trezit la viață



întrebi mereu dacă ceea ce auzi, vezi și simți sunt la fel. Când ceva nu se potrivește, știi că acolo e o situație nu prea curată. Înveți să vezi dincolo. Dincolo, poate însemna pentru oricine, altceva. Rațiunea lipsită de emoții este cel mai mare câștig. Azi! Dar ca să ajungă aici, lupii s-au înecat de multe ori în emoții până s-au contopit cu ele. Le-au învins și de asta suportă atât de multe.

Neamul vechi de lupi, a cutezat să trăiască! Continuă! A știut să moară trăind, de atâtea ori, de cât a fost nevoie, ca să renască altul. Mai semeț, mai inteligent, mai frumos! Lupii

lupi. Lupilor tineri le-a fost teamă uneori. Știau că singuri nu pot izbândi. Au fost primăveri binecuvântate, veri cu culori de aur, toamne pline de rod, dar cu siguranță și iernile veneau. Cu furtuni, cu vânt necruțător, cu troiene de zăpadă, cu greutăți neștiute. Poate acum lupii noștri și noi ca Neam trecem prin iarna cea mai grea. Cea a sufletului! Deși afară este soare, primăvara asta este o iluzie! Iarna prin care merg lupii tineri de azi, e anevoioasă! Merg pe cărare și privesc după lupii bătrâni, ce au stat pe margine și doar i-au privit pe cei tineri cum cresc, poate

însăși Focul! Ca să învingă iarna.

Bătrânii lupi știu că e vremea! A și venit! Se vor ridica în picioare și vor arăta tuturor ce înseamnă să se trezească la viață înțelepciunea, iubirea de Neam, dorința de a ajunge în Veșnicie și mai ales Biruința când totul părea pierdut! Este doar o chestiune de timp! Sau de vreme! Ori de vremuri! Importantă e Calea! Să știi că doar urmându-ți bătrânii, nu poate exista înfrângere! Niciodată! Fiți Vii! În noapte se întâmplă toate. Și cele bune și mai ales cele rele. Cele rele, fac din lumină întuneric. De cele mai multe

contează dacă tu ai ales sau ipocrizia oamenilor din jur au făcut lumina sau întunericul. Poți să fii mort în lumină și Viu în întuneric. De ce? Pentru că atunci când ai reușit să traversezi întunericul, în magia zorilor, încep să se vadă chipurile semenilor în sfâșiatul întuneric. Pentru că întotdeauna, de undeva, unde se face lumină, se va trimite întunericul în cealaltă parte. Nu paria că întunericul e întotdeauna rău sau că lumina e întotdeauna bună. Pentru că doar în întunericul ce se scurge, poți auzi apa clocotind în ceainic sau cafetieră. Și în liniștea aceea poți să-ți auzi inima

și ne-a transformat din morți în Vii. Ca Neam! Să-i mulțumim anului pentru tot! Unii au fost în lumină! Aveau sau credeau că au totul! Noi, cei din întuneric, știam că este o chestiune de timp doar, ca să treacă. Pentru că cei din lumină aveau doar ceasuri. Pentru noi. Noi avem Timp! Și pentru ei! Suntem Vii!....

Zoe
Dantes

„Democrația constituțională”, zice un domn, pe nume Predoiu, „trebuie apărată”. Pe bune?! Care democrație, domn' Predoiu? Aia pe care ați suspendat-o prin lovitură de stat din vinerea neagră a României?

Care democrație? Aia progresistă? Ale cărei etaloane sunteți voi, niște tâlhari statali la drumul mare? Voi, cuțitarii din bordurile zise și partide politice. Pentru că v-ați comportat exact ca niște tâlhari! Nu hoți! Între hoți există onoare. Voi nu mai aveți nimic! Pe lângă domn' Predoiu, care prin discursul dement, cerea să intervină mă, gărzile patriotice, să le salveze lor cururile, a mai



apărut un domn. Cu discursul scris, prin care ne explică el, că cei care au fost în piață, la cel mai mare protest de după '89, trebuie arestați, aruncați la balamuc sau pușcării și mai ales în lagăre de reeducare. Să-și bage domnule mințile în cap și data viitoare să voteze cu cine vrea sistemul corupt, putred și paralel din România. Să ne reeducăm! Noi toți care am înțeles de multă vreme că democrația nu mai există în România. Că e un stat luat pe acte de anumite persoane fizice, pentru propriile lor avantaje, cu buzunarele până-n călcâie. Exponentul de bază al acestui sistem mizerabil este în primul rând individul ilegal ce stă pitit la Cotroceni, o slugă de cea mai joasă speță a stăpânului său, numită #Fia-raUE. Individul a pus la bătaie toate instituțiile statului, într-un joc murdar pentru putere. Nu

Reeducaților!...

se mai dă dus.

Se vehicula mai ieri un articol, prin care vezi Doamne, Iohannis este securist. Serios?! Păi dacă nu era și nu este în continuare securist, mai avea el ce să caute acolo? Niciodată! Îl înfigea sistemul mizerabil în fotoliul de la Cotroceni dacă nu era marioneta lor?! Să fim serioși! Insul arogant, parvenit, trufaș, puturos și pe măsură incompetent, nu avea să ajungă niciodată acolo, fără cozile de topor ale sistemului. Are suficiente „cadavre” în dulap, ca să fie obligat să execute ordine. Ale cui ordine? Sper că va veni o zi în care vom afla toți. Știm doar că e sluga perfectă a celor din uie. Vedem și simțim asta foarte bine. Și el vrea reeducare! Nu uitați asta! Reeducați-vă, băi! Ce așteptați? Reeducați-vă așa cum vă spune conștiința. A venit vremea să înțelegem și să arătați că ați făcut-o, înainte să ne azvârle șeful lui Arafat în lagărele de reeducare! Au mai încercat o dată. Să nu uitați dictatura covidului și programul Vacanța mare. Să înțeleagă peneleii, pesedeii, usereiștii și mai știu eu ce șobolani mai zac prin instituțiile statului că ați făcut-o. Ați înțeles că nimic nu

e mai prețioasă ca valoare în viața asta decât libertatea. Libertatea de opinie, libertatea de a protesta, libertatea de a alege. Și voi, în ziua protestului ați ales. Ați demonstrat că v-ați reeducat.

Poporul român s-a ridicat în picioare demn. Doar lacheii politici au rămas în genunchi! În fața stăpânilor lor, care nu sunt și stăpânii noștri. Nu vor fi niciodată! Nu uitați, uniunea europeană nu este stat! Nu uitați asta în veci! Nu au nici un drept asupra voastră! Noi suntem în Europa de la începutul lumii! Singurul nostru Stăpân este Dumnezeu! Politrucii ne-au sclavizat 35 de ani. Este vremea schimbării și mai ales a renașterii. Nici nu mai are importanță numele celui ce va fi liderul. Important e finalul. Acești cuțitari ai bordurilor politice, au suflat în vânt! Au scos „săbiile” din teacă și au trecut la atac. Au uitat că războinicii autentici nu scot săbiile din teacă, doar ca să le bage la loc. Degeaba! „Sabia” războinicilor intră înapoi doar mânăjită cu sânge! Nu au de unde să înțeleagă ei așa ceva! De data asta „sângele” pentru ei înseamnă reeducarea. A noastră, a tuturor! „Sângele”

pentru noi înseamnă libertatea! Mai ales a celor ce au arătat lumii ce înseamnă protestul autentic al drapelelor românești! Pentru că voi, reeducaților, ați avut cu voi duminică, strămoșii! Prin drapelele ridicate ați arătat lumii ca neamul românesc e mai viu ca niciodată! Ei, educații, au suflat în vânt! Reeducații au fost nevoiți să ridice pânzele. Când vine furtuna, nu ai de ales. Valul se va mări atât de tare, încât în ale sale ape, va îneca pe cei care l-au creat. Fără îndoială! Reeducaților! Știți că aveți în față o datorie de onoare față de strămoșii care și-au dat viața pe câmpurile de luptă și la baricada din '89. Știți că de acolo de Sus, ei vă privesc și Voi, ați fost nevoiți să ridicați pânzele! Strămoșii v-au spus: „O să se bată cu noi și morți, iar noi o să fim alături de voi ca să ne apărați. Și morți vom izbândi!”.

Nu uitați: „Libertate te iubim! Ori învingem, ori murim!”... Între cele două căi, se termină totul! A treia nu mai există! Domnul să vă miluiască!

România în criză. „Qvo vadis”, România?

Aurel I. Rogojan

Grava tulburare a ordinii constituționale a României și criza politică generată de anularea alegerilor prezidențiale cu 36 de ore înaintea celui de al doilea tur de scrutin este o surpriză strategică cu dimensiuni transcontinentale și implicații majore asupra status quo-ului Alianței Atlanticului de Nord și al Uniunii Europene. Surpriza strategică este cota maximală a unei amenințări de securitate, pe care nu o pot planifica și implementa, dar și gestiona, decât actori statali sau suprastatali. Așadar, „qui prodest”? Cui folosește, sau cine profită de pe urma crizei politice pe care o traversează România? Aceasta este prima întrebare ajutătoare pe care și-o pun analiștii, ori de câte ori lipsesc informațiile și sunt ascunse faptele pe baza cărora să se poată înțelege, explica și gestiona surprizele politice și crizele induse de acestea. Iterăm faptul că, Viktor Orban, premierul țării vecine, care a sesizat și avertizat asupra experimentului „România”, soldat cu punerea între paranteze a democrației, evident în numele înaltelor și poate justelor rațiuni de stat prezentate judecătorilor Curții Constituționale, s-a întâlnit cu președintele ales al S.U.A., la două zile după declanșarea crizei, petrecându-și după amiaza de luni, 09 decembrie, cu Donald Trump la reședința acestuia din complexul Mar-a-Lago, Palm Beach, Florida. Referindu-se la această întâlnire, ministrul ungar de externe și al comerțului, Sziijjártó Péter

a afirmat că „este important ca până la 20 ianuarie 2025 nimeni din Statele Unite sau din Europa să nu ia o decizie iresponsabilă care ar putea declanșa procese ireversibile ce ar face imposibilă instaurarea păcii”. Și a completat: „Săptămâna trecută domnul prim-ministru a fost în vizită la Sfântul Părinte. Eu am fost la Moscova și la Washington, am organizat întâlniri și în Malta. Acum am fost în Florida împreună cu domnul prim-ministru, iar misiunea ungară de pace va continua și săptămâna aceasta cu alte evenimente, cel puțin două, dintre care unul mâine și altul poimâine”.

Un prim fapt. În timp ce România este cufundată în criză, iar românii sunt bombardați cu rachetele informaționale, moralmente letale, lansate de vreo trei posturi de televiziune, care ar fi fost stipendiate la ordinul milionului de euro fiecare, Ungaria, deținătoarea președinției U.E., lansează o campanie diplomatică ofensivă în direcțiile: Vatican, Moscova, viitoarea Administrație a S.U.A. Lipsește Europa, care a fost menționată de ministrul Sziijjártó Péter, alături de Administrația actuală a S.U.A., ca suspect rezonabil, fie pentru a-i lăsa lui Donald Trump ca moștenire un război mondial cu fitilul aprins, fie pentru a genera o situație excepțională care să-i suspende instalarea în funcție.

Și o primă observație. Procesele ireversibile la care se referă ministrul ungar nu ar putea fi declanșate decât de amenințarea lui Donald Trump la adresa debitorilor europeni ai bugetului NATO. și de reali-

tatea pericolului ca Europa să fie nevoită să revină la sentimente mai bune față de Federația Rusă, cu sau fără Vladimir Putin. Un al doilea fapt. România cu un președinte „suveranist” ar conveni, în egala măsură, atât lui Donald Trump, cât și lui Vladimir Putin, dar acesta nu ar fi frecventabil pentru duri Uniunii Europene. Dovadă că Administrația Biden și partea vizibilă a opiniilor Uniunii Europene au avut, fără îndoială, rolul decisiv în raționalitatea deciziei Curții Constituționale. Și o a doua observație. Dacă la București au apărut imediat critici ai „subțiririi, neprofesionalismului, derizoriului și ridicolului” rapoartelor prezentate Consiliului Suprem de Apărare a Țării, la Washington, dimpotrivă, Departamentul de Stat al S.U.A. a apreciat eforturile instituțiilor raportoare, a preluat, amplificat și s-a făcut ecoul amenințărilor relevate, nu doar prin vocea purtătorului de cuvânt, ci și prin declarația secretarului de stat, Anthony Blinken. (...) Un al treilea fapt. Pragul de aur al politicii externe a Ungariei. Concluzionând asupra înțelegerilor antamate de Viktor Orban cu Donald Trump, ministrul Sziijjártó a declarat: „(...) vă pot spune că relația politică ungaro-americană se află în pragul unei epoci de aur.” Dacă așa stau lucrurile, atunci și Uniunea Democrată a Maghiarilor din România se află în pragul epocii de aur al împlinirii aspirațiilor sale politice. Și ca prim semnal, la vreo 20 de ore după victoria diplomatică a Ungariei la Mar-a-Lago, Kelemen Hunor a enu-

merat standardele viitorului candidat la președinția României: „un om familiarizat cu lumea politică, care este acceptat de toate partidele și care poate să stârnească emoții și poate să intre într-o dezbatere politică și are calitățile necesare pentru a fi președintele României”. Sunt câteva personalități de acest gen, dacă vrem să căutăm în zona academică avem pe Daniel David, profesor universitar, rectorul UBB, nu am vorbit cu el, e părerea mea personală. Dacă vrem ceva din zona politică putem vorbi de Daniel Funeriu, de Toader Paleologu, de Crin Antonescu, personalități care au și capacitatea și calitatea intelectuală și calitățile umane, politice. Dar nu am vorbit cu ei (...) Și Nicușor Dan, dar trebuie să fie de acord toată lumea cu acest candidat”. Liderul UDMR a mai declarat pentru Radio France International că Ilie Bolojan, în mod categoric nu este candidatul comun potrivit. „Este administrator perfect, dar nu stârnește emoții”. De asemenea, i-a radiat dintre propozabilii candidați la președinție pe toți cei care sunt lideri de partide și vin din guvernare.

Și o a treia observație. O prezență atât de semnificativă a U.D.M.R. în „politica mare” și în alte chestiuni care nu țin strict de problematica maghiarilor din România nu s-a prea întâlnit.

Un al patrulea fapt. Șicanele, cândva mărunte, din partea Washington-lui la adresa Uniunii Europene, de genul Kissinger „Dacă telefonul la U.E. de cine trebuie să întreb acolo, ca să știu cu cine

vorbesc?!” , ar putea evolua înspre acute și fisuri ale unității monolitice occidentale, care să nuanțeze relațiile transatlantice și să rescrie Tratatul Alianței Atlanticului de Nord. Grupul de la Vișegrad, cu neastâmpărații unguri și polonezi, sincopetele slovacilor și chiar ale cehilor, s-ar putea consolida ca grup de opoziție în interiorul U.E., care să polarizeze național-suveranității, excentricii și alți criticii ai supraburocratizării și dependenței uniunii de puterea gigantilor economici transnaționali. Și o a patra observație. Pragmatismul economic al lui Donald Trump, ca model politic, se poate dovedi a fi o sabie cu două tăișuri.

Un al cincilea fapt. Criza politică din România precede o inevitabilă și profundă criză economică. Guvernarea cu visteria goală și mâna întinsă cât mai poate continua? România, rău păstorită și dureros prăduită de fii rătăcitori, care au înrobuit-o și scos la mezat, la cheremul cămătarilor, a fost, este și nu dă semne de a-și depăși condiția de pion multicondiționat în strategia jocurilor geopolitice globale. O strategie pe contribuabilul român nu o cunoaște, dar ale cărei costuri le plătește, în avans și fără garanții. Și o a cincea observație. De la George Coșbuc citire. „Să nu dea Dumnezeu cel Sfânt...”, ca la întrebarea „Quo vadis România?” poporul să răspundă prin democrație directă.

Jaful „codrilor” de sub codrii...

Cezar Adonis
Mihalache

O prădare a avuțiilor noastre făcută, nu doar de venetici, dar și prin mâna „românilor” din camerele de servitori din conacele grofilor de la Budapesta... Or, pentru toți aceștia, nu doar ca ne-sarea în bucate să le fie „bucatele” după mârșavele trădări, ci și sarea în ochi să le usture privirile pentru toate vânzările de țară și de glie la care s-au dedat! Și blestemată să le fie albeața ochilor sub grăunțele colțuroase de sare, ba, doar sare să le mai curgă din ochi în loc de lacrimile pe care nu le-au vărsat nici măcar o dată față de durerea de sânge a ființei noastre românești, chinuite, torturate, mutilate, doar-doar se va stinge mai repede... Și nu uitați tâlhari de țară, blestemul hoției de sare e mai cumplit decât rugul pe care vor arde cei ce ne-au vândut pădurile!... Mai groaznic decât osificarea de vii a celor ce ne-au dat cărbunile, petrolul, gazele... Mai crunt decât secarea venelor din ei a acelor ce ne-au furat apele... Mai nemilos decât toate bubele și molimele odioase ce vă vor lovi, fiți fără grijă!, pentru

fiecare petec de pământ scobit pentru a-l da altora... A-l da altora pentru a ne face pe noi sclavi pe propriul pământ... Peste munții noștri ce nici sare nu vor mai purta în dânșii la cât de feroce le este veneticilor lăcomia și la cât de adânc căușul pumnului ce ar trebui, nu să stea ștreang de gâtul noastre, ci lor... Lor, trădătorilor!... Pentru că nici de sare nu vom mai avea parte în țara noastră. Nu de sarea noastră...

Și n-am avut grijă a ne îngriji noi de noi... Noi de țara noastră... Noi de bogățiile și corolele de minuni ale țării noastre... Nu ne-a păsat că sarea va fi peste vremuri mai prețioasă decât greutatea ei în nestemate... Sau, având atâtea rezerve, nu ne-a trecut prin minte că și la asta vor pofti veneticii?!... Că vor pofti atât de „înălcomiți” încât o să ne-o smulgă de sub noi... De sub noi, cei încă vii... Or, când prima licență de exploatare a unui zăcământ de sare a fost dată unei firme, paravan al intereselor ungurești, ar fi trebuit să-i transformăm pe guvernânții noștri în stane de piatră la judecată. Pentru lăcomia lor fără de sfârșit, pentru disprețul față de noi, de

nevoile noastre, de bogățiile munților noștri... Nu să privim resemnați, distanți, să ne prefacem, ca de fiecare dată, că nu se va întâmpla nimic... Că și acum, nu-i așa?!, e vorba „doar” de o licență de exploatare pentru un bulgăre de sare... Dar munții vor rămâne tot ai noștri!... Cu tot cu sarea de sub ei... Doar că acordarea dreptului de exploatare a sării noastre unei firme de apartament, antecameră a unui „imobil” unguresc de acaparare economică, maschează un jaf, nu doar ca-n codru, ci de-a dreptul și de sub codrii... Pentru că firma „românească” obținând o licență va fi tocmai bârna ce ne va fi trasă de sub picioare pe drumul nostru spre minele de sare... O firmă avanpost al acaparatorilor de la Budapesta, având ca acționari (nici măcar „din umbră”) grupuri ungurești. Și care nu avea ce să caute acolo unde poezii și-au plâns bocetele în vremurile lor. În timpuri la fel de agresive în a ne coloniza sub fel și fel de venetici. Iar de drept, licența ar trebui anulată iar firma radiată pentru participarea la subminarea economică a României. Mai ales că se știa de jocul acesteia de căruțaș al Budapestei, de la întâiul

său obiect de activitate, imobiliarele, mijloc de achiziții de case și terenuri în Transilvania!

Iar desfrâul veneticilor, agresivi plantați în cușetele a fel și de ordonanțe-trenuleț de distrugere economică a României, de spoliere a celor de drept aici, de prădare economică a țării, este evident. Și nu ar fi de mirare să vedem compania noastră națională de sare distrusă de otrava camarilei politice exact după modelul de la CFR Marfă. Cu o reorganizare a vechiului „Salrom” prin redenumirea poate drept „Carpatica Sării”, cu extensia de „Transcarpatica” dacă jocul se va dovedi a fi în favoarea fostei mari companii de sare a Ucrainei, care vrea să preia controlul sării în Europa de Est, sau „Carpatica Maghiară” (!) dacă firma camerei servitorilor din conacul grofilor de la Budapesta va face strict jocurile Budapestei. Deși, cel mai probabil, cele două vor merge mână în mână. Iar după ce regia noastră va fi falimentată și „reorganizată”, iar activele ei scoase la licitație pe burse, așa cum se întâmplă cu bunurile mobile și imobile de la CFR Marfă (doar că, dincolo deunicu-

lare, vagonete, benzi transportoare, la „vânzare” vor fi scoase, acum, licențele de exploatare pentru dealurile și munții noștri ce sare poate nici măcar un petec de vreme nu o să mai poarte), aceasta va fi, așadar, „dijmuită” între colonizatorii exploatand resursele noastre. Cu vechea companie de sare a Ucrainei reînviată pe seama rezervelor noastre și a logisticii de transport ce așteaptă a-i fi pusă la îndemână (și) prin „Carpatica Feroviar”, totul pentru a contribui, dincolo de sprijinul umanitar (devenit motor economic pentru Kiev), la noua etapă, cea de reconstrucție a Ucrainei, prin cele peste 70 de milioane de tone de mărfuri, tranzitate dar și rămase în parte pe piața noastră, prin porturile „all-inclusive” pro Kiev de la Sulina, Constanța, Galați (puse pe post de acari la nevoile altora), prin podurile și nenumăratele puncte de graniță deschise cu Ucraina pentru Ucraina... Totul pentru „reconstrucția” acesteia! Care nu este deloc o reconstrucție, ci o masivă expansiune economică, logistică, militară.

Cum să te joci cu focul...

Mihai
Tirnovanu

Mai ales într-o Europa care, acum 80 de ani, a decis să coopereze economic și caute mereu pacea, tocmai, să nu mai existe vreodată tentația de a se mai juca cu focul... Germania și Franța au ștampilat opoziția politică drept „extrema dreaptă”. Germania caută chiar metode politice și juridice pentru a elimina AfD, pe motiv că ar fi un partid nazist. Cam la fel sunt pictate în Franța partidele *Rassemblement National* și *Les Patriotes*. Dacă o treime (Franța) sau o cincime (Germania) dintre alegători au asemenea simpatii, înseamnă că aceste țări, principalele beligerante (una conta celeilalte sau una contra întregii Europe) s-au întors în timp, la nivel de 1933, iar asta nu poate fi decât vina prostocrațiilor care conduc Germania, Franța, UK, Olanda, UE și... România. Cu implicarea directă a birocrăției UE și a administrației democratice a SUA, statul eșuat, sekuristic și mafiot din România de azi a anulat votul a peste 9,5 milioane de alegători, situație unică în Europa ultimilor 80 de ani. De ce?

Pentru că prostocrații, hoți și ineficienți, ar fi putut rămâne fără jucărie. Cei nouă judecători care au comis-o pot fi acum exportati în Germania și oriunde în UE, că știu ce au de făcut. Ursula von der Leyen, „colegii” săi din CE, precum și o întreagă pletoară de euro-parlamentari, și-au propus ca țel suprem „victoria finală” în războiul proxy pe care Occidentul Colectiv îl duce în Ucraina contra Rusiei. Ucraina este epuizată, SUA nu mai vrea să dea bani, iar acum Trump ridică miza la cinci la sută din PIB – taxă de afiliere la „clubul” NATO, alias taxă de protecție. România ar urma să dea 18 mld euro anual pentru a respecta această condiție. Nu are nimeni cum să arunce atâta banet în industria militară americană. Deci, vor fi probleme. Deci, UE și statele membre trebuie să scoată banii de altundeva. Nu au de unde. Dar de-a războiul, prostocrații UE încă se mai joacă.

Trump pare a avea niște pretenții teritoriale ciudate. Canada, Groenlanda, Canalul Panama, Golful Mexic (care se va numi Golful Americii...). Totuși, Putin cam asta a făcut cu Ucraina : a vrut teritorii de acolo, pe

motiv că ar fi populate de ruși. Or, Occidentul Colectiv i s-a opus, pe bună dreptate, fix din acest motiv (cel puțin, asta e varianta oficială, de care țin cu dinții fact checkers)... Cum rămâne cu principiile? Și ce se va întâmpla în Europa, unde pretențiile teritoriale au declanșat zeci de războaie și zeci de milioane de dispăruți din această lume? Toți acești tirani prostocrați vor ca sclavii să lupte în războaiele lor. Dar sclavii nu luptă în războaiele stăpânilor decât pentru a deveni liberi. Ați văzut așa ceva? Ați văzut libertate, egalitate de destin și respect al demnității umane în ultimii cinci ani în UE? Nu este pacifist cel care bagă bățul prin gard știind că nu are cum să strunească ursul din peșteră, zgândărit și furios. E pacifist cel care are puterea să îl răpună pe urs, dar decide să nu o facă, pentru a evita daunele colaterale.

Din prostie sau din motive de tupeu maxim, Thierry Breton, ex – comisar european rejectat de Ursula, a recunoscut că Uniunea Europeană s-a implicat în anularea alegerilor prezidențiale din România. Crede el că lovitură de stat a fost dată în

baza Directivei Serviciilor Digitale – e clar că nu știe despre ce vorbește, de vreme ce hotărârea nr. 32/2024 a CCR nu spune un cuvânt despre DSA, ci numai despre note informative de la serviciile secrete. Crede el că așa îl va speria pe Elon Musk și acesta nu se va implica în alegerile din Germania. I-auziți ce spune: „Gardons notre sang froid et faisons appliquer nos lois en Europe lorsque celles-ci risquent d’être circonvenues et qu’elles peuvent, si on l’applique pas, conduire à des interférences. On l’a fait en Roumanie et il faudra évidemment le faire si c’est nécessaire en Allemagne”. Adică: să ne păstrăm sângele rece și să aplicăm legile pe care le avem în Europa, de vreme ce acestea riscă să fie încălcate și să conducă la „interferențe” în caz de ne-aplicare. AM FĂCUT-O ÎN ROMÂNIA, va fi evident nevoie să o facem și în Germania, dacă va fi necesar”. Așadar, arogantul de Breton spune cu tupeu sau prostie că „au făcut-o în România”, deci că nu costă pentru ei nici doi bani voturile românilor. Ei au făcut-o. Ei au obligat CCR să se facă de rahat. E de necrezut că Breton are același sentiment de dispreț față de

alegătorii germani. Și acolo urmează „să o facă”, dacă germanii vor fi ales pe cine nu trebuie. Deci, vor anula alegerile și acolo...

Oricum, e haios că un francez crede sincer că democrația și infrastructura securist – judiciară germană e tot atât de slabă pe cât este cea din România, de vreme ce îi este clar că nu va rezista „ingerințelor” lui Musk, așa cum nu a rezistat surata sa mai mică, România (unde actorul statal s-a dovedit a fi, de fapt, PNL)... Cât despre noi, știm acum cam tot ce trebuie să știm despre birocrăția și plutocrația de la Bruxelles, mai ales că opinia lui Breton e și opinia lui Macron. Știm și ce e de făcut: jos cu aceste vulpi viclene, la pușcărie cu prostocrații abonați de peste 34 de ani la putere și la robinetul de bani...